

Със здравето съм добре. – За сега. – Разбира се, ще трябва да се мине този месец, па и още някой, за да мога да кажа: окончателно добре. Все пак, почнах да живея горе-долу като един нормален човек: излизам из града, ходя на театър, на разходка. – Вчера бяхме в Fontainebleau, от дете ти пратих една картичка. Беше чуден ден, и аз като не бях излизала отдавна на зелено, та ми се струваше че съм в Рая, или в някакъв друг приказен свят... Разбира се, за това ми настроение помогна много и разглеждането на „шатото“<sup>18</sup> – тези великолепни царски зали, всяка в различен стил, с различен дух – според обитателя ѝ някога, и според назначението ѝ. – Как да не се почувствуваш и ти друг човек, когато ходиш по огледалния паркет, направен от 15 вида най-скъпо дърво – в кабинета на Наполеон I или в тържествените приемни зали, дето са се хлъзгали атлазените пантофки на Жозефина, Мария Антоанета, М-те Maintenon... Когато пред тебе оживява историята на толкова царски поколения, с всичките им богатства, радости, скърби и интриги. – А паркът, с прелестните ъгълчета, дето на всяка крачка те изненадва някоя статуя, наистина като че оживяла сред зеленината... Отиваш си после, и усещаш, че носиш в себе си грамадно богатство: очите ти, душата ти, са пълни. – И само някаква дълбока, потисната болка, – колко скъден е животът у нас в България, – че ние нямаме нищичко, една милионна частица дори от това, което тук ще намериш, в която и посока, наслуки дори да тръгнеш... Вървах из алеите, и ми се искаше да бъдеш до мене, да гледаш заедно с мене, да чувствуваш като мене. – А така, мога ли да ти разправя всичко? – Трябва да изпиша цял том. И само за да ти дам да почувствуваш, че мислех за тебе, откъснах ти това листче бръшлян. А някога може-би ще отидем, заедно там, а? – Сега, до виждане, Ваньо, – т.е. до писане! Целувам те сърдечно и ти желая да си здрав и весел.

Л[иза]